

0224 – 24. februar

Herren gleder seg i sine gjerninger. Sal 104: 31.

Alle elsker jo vanligvis det de selv har laget. Langt mer må jo dette da gjelde Herren. Alt hans verk er jo bare skjønnhet og fullkommenhet. Tenk grundig over dette forholdet, for det ligger en veldig trøst i dette!

Skulle ikke Gud være fornøyd med det han selv har gjort? Han har da all grunn til å glede seg over sitt eget verk! Men hvor finner vi nå hans verk? Må vi til djevelen i helvete? Gud bevare oss fra å tenke i den retning! Den tilstand djevelen nå er i, har han selv pådratt seg.

Eller kanskje hos englene i himmelen? Nei, ikke her heller. De har, under lov pakten, selv oppnådd sin herlighet og tilkjempet seg sine kroner.

Kanskje hos de egenrettferdige, i deres egne gode gjerninger og det de selv har utrettet? Nei, slett ikke! Alt sammen er bare deres eget verk som de også selv alene må stå til ansvar for på den store dag.

Hvor finner vi da Herrens gjerninger, som han gleder seg over?

Jo, der en toller slår seg for brystet med disse ordene: «Gud, vær meg synde nådig!». Der en Bartimeus roper ved veien: «Jesus, Davids Sønn, miskunn deg over meg!». Der en kanaaneisk kvinne taler om hundene og smulene, og en sønderknust Magdalena vasker Jesu føtter med tårene sine.

Der en Paulus glad utbryter: «Jeg fikk miskunn!», og en Asaf: «Når jeg bare har deg, har jeg ikke lyst til noe på jorden!». Og der Simon Peter med skjelvende stemme sier: «Herre, du vet alt. Du vet at jeg har deg kjær».

Der slike ting skjer, der er hans verk, hans gjerninger, som han gleder seg over. Der stein hjertene blir forvandlet til myk leire i Guds hånd, og stålsatte ansikt til voks hvor Gud kan få preget sitt bilde.

Der sjeler som aldri har spurt etter Herren, nå begynner å tørste etter den levende Gud, som hjerten tørster etter friskt vann. Der de gjerningsrettferdige begynner å kurre som duer på ruinene av sin rettferdighet, og de vise begynner å innse at all deres visdom var dårskap.

Der fattige syndere begynner å gråte ved Jesu føtter, og fordømte forbrytere frimodig begynner å påkalle ham som sin forsvarer mot den som anklager.

Der ser vi hans verk, der er hans gjerninger, som er hans lyst.

Det han gleder seg over finnes da altså hos menneskene, blant hans fattige syndere. Hos dem er det hans glede er, det som fryder hans øye. Hvordan fryder ikke en naturvenn seg over en vakker dal. Og den som har plantet en vingård fryder seg over dens blomstring og fruktbarhet.

Slik gleder Herren seg over den vingården han med sitt soningsblod og sin Ånd har plantet på jorden.

Tenk på den gjenfødte, nye skapningen i en synde! Hvor det gleder Guds øye! Han kan ikke se seg mett på dette, for det er hans gjerning. Derfor sier han også til bruden: «La meg se din skikkelse, la meg høre din røst! For din røst er yndig, og din skikkelse er herlig».

Men, sier du, dette taler han om sin brud; disse hellige, vidunderlige sjelene. Der kan han nok med god grunn glede seg i sine gjerninger. Men ikke i meg og slike som meg. For jeg er en forferdelig synder!

Hva er det nå du sier? Er det din egen vellykkede kristendom Gud nå skal glede seg i? Skal du nå takkes Gud med noe du selv har utrettet? Har du allerede glemt den sannheten som er så full av trøst, at «Herren gleder seg i sine gjerninger», at «vi er benådet i Ham, Den elskede»? Ikke i oss selv!

Så sier du: «Hos meg selv finner jeg bare synd og urenhet, og det kan umulig være Herrens gjerninger». Svar: Akkurat det at du bare ser synd og urenhet hos deg selv, er jo Herrens verk, Herrens gjerning! Synden er ikke Herrens verk. Men at du kjenner den i deg, det er slett ikke ditt eget verk, og heller ikke djevelens.

Det den giften slangen én gang sprøytet inn i menneskeheten: «Dere skal bli lik Gud!», har fylt hele menneskets natur med selvforhudelse*.

[* Derfor strever alle hyklere og avgudsdyrkere med å gjøre de gjerningene som bare tilhører guddommen, som bare Kristus ene og alene kan gjøre. Med sin munn sier de ganske visst ikke: «Jeg er Gud, jeg er Kristus». Men i virkeligheten gjør de gjennom sine gjerninger krav på Kristi guddom og hans embete. Derfor sier de i praksis: «Jeg er Kristus, jeg er Frelseren, – ikke bare min, men også andres.» (Fra Luthers Store Galaterbrevskommentar, under Gal 3: 10). Oversetters tilføyelse.]

En sønderknust ånd er derfor nettopp en slik Herrens gjerning og verk at Gud og hans engler gleder seg over det. Det er slike Herrens gjerninger som leder fortapte sønner og døtre hjem til Faderens favn. Som driver synderen til nådestolen, der han kan kle seg og skjule seg i Kristi rettferdighet, «den beste festdrakten». Her ser du Guds hjertes største lyst og glede!

Den som er ikledd Kristus, han er hellig og herlig i Guds øyne. Selv om han i seg selv og i egne øyne er den forferdeligste synder.